

ЗДРАВКО ПОПОВ

ОБРАТНА ВЕРИГА

chitanka.info

— Ало! Простете, Етажерков на този номер ли се обажда?
— Етажерков е, моля.
— Иване! Сега ще се изненадаш адски! Обажда се... Елисавета!
— Хм. Представете си, не се изненадвам адски, просто нямам честта; не съм се сблъсквал с никаква Елисавета на този свят.
— Но ние не сме се сблъскали! Иване... Ние пеехме заедно в хора! Допреди година само, хор „Свежа китка“!
— Имаше някаква китка... Във всеки случай, не толкова свежа.
— Както да е, но ти би трябвало да си спомниш за мен!
— Питам се как. Този хор съдържа четиридесет юристки, опаковани все по един и същ начин!
— Невероятно е... Та ние сме живеели в един и същ квартал! Дори прозорците ни бяха един срещу друг!
— Не. Срещу прозореца ми имаше площад.
— Именно! От другата страна на площада беше нашият прозорец!
— Дявол знае, колко прозореца е имало отвъд площада)
— Това е вече кошмарно... Та ние сме дори съученици!
— Ясно. Имате грешка в набирането на номера. Аз не съм ученик.
— О! Но кой е казал, че си ученик!? Всичко това беше преди двадесет години, разбира се!
— Извинете, добре ли сте със здравето? Отначало докрай аз съм учил в мъжки пансион! Искате да ми внушите, че някой от съучениците ми е носил името „Елисавета“ ли? Не! Не би и могъл! Н'ес па?
— О, биен сюр... Но ти би могъл да погледнеш това „съученици“ в по-широк смисъл! Би могъл да си спомниш съседния женски пансион, със същото обучение!
— Странно е. Нашият пансион обучаваше огнеборци. Вашият със същото обучение ли беше, ало?
— Горе-долу...
— Горе-долу всичко стана ясно като вода при 200 градуса!
— Защо говориш така, Иване? Пансионът за детски възпитателки, редом до вашия! Колкото до аналогия в обучението — и на нас ни омръзваше да слушаме каква коварна играчка е кибритът в ръцете на детето... Жестоко е да не си спомняш тези неща!

— Може да е жестоко, можете да ме наречете Цербер или Минотавър, но аз не си спомням времена, когато гасенето на пожари и заучаването на песнички са били професии-близнаци!

— Да... Не си жесток, прекалих. Та ти беше най-безобидното момченце в забавачницата! Нали те наричахме Ванчо Биберона... Баба ти все за ръка те водеше сутрин...

— Един момент, като че имаше нещо такова...

— Преди туй пък се срещрахме в градината до езерото — ти в синя, а аз в розова количка. Още ме напушва смях, като си спомня как започваше да плачеш, когато ти се изплезя от моята количка...

— Стоп! Извинете, в Първа градска болница ли сте родена?

— В Първа, естествено!

— В стая номер 17?

— В стая номер 17!

— На 14 февруари 1934-а, в осем сутринта!

— Но разбира се! В осем и четвърт сутринта...

— Елисавета!!!

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.